

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS HAJDUMEGYEI FÜGGETLENSÉGI PÁRT HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Elofizetési arak:		Vidékire küldve:	
Helyben.			
Egy évre . . .	10 kor. — fill.	Egy évre . . .	16 kor. — fill.
Fel évre . . .	5 . . .	Fel évre . . .	8 . . .
Negyed évre . . .	2 . . . 50 .	Negyed évre . . .	4 . . .
Egy óra . . .	—	Egy óra . . .	1 . . . 70 .
Egyesszám ára 4 fillér.			

Főszerkesztő: **BENEDEK JÁNOS.**
 Felelős szerkesztő: **IFJ. MÓRICZ PÁL.**
 Kiadók: **HOFFMANN és KRONOVITZ.**

Hirdetési díjak:
 Hat hasábos petit sor 10 fillér. Nagyobb terjedelmű és többet r
 megjelenő hirdetések jutányosan. — Apró hirdetés minden szö
 4 fillér.

Szell Kálmán.

Ő minden politikai bölcsességnek kutfeje. Ő esetről-esetre mindig bebizonyítja, hogy: »boldog a magyar.« A mi baj előfordul itt-ott, az is csak azért van, mert nincs aki »Szell Kálmán«-féle eloquenciával minden rosszól kimagyarázza a »jót« a mi abban nincs s letagadja a kézzelfogható gonoszát, ami bennünket irgalmatlanul fojlogat.

Szell Kálmánhoz hasonló nagy államférfiu sohasem volt még Magyarországon, aki olyan körmönfont farizeus köpönyeg forgatással és közveszélyes pilátusi kézmosással állította volna a falnak a magyart.

A ki olyan sokat és olyanszépén beszél, nemde tökéletesen elég attól, hogy — beszél? Nemde bűnös tulajkövetelőzés volna-e, elvárni attól azt is, hogy valamit tegyen? Egy szépen szóló hangszertől kinek jutna eszébe azt követelni, hogy hasznos dolgokat is miveljen? Elég, hogy gyönyörködött. Mikor az ember jóízűen mulat, akkor nem szokott a mindennapi élet fárasztó robot munkájával vesződni. Hanem hajrá! mulassunk! Vigadjunk! Sohasem halunk meg!

A Szell Kálmán ur miniszterelnökösödése és hirhedt országlása nem egyéb országbolonditáskor. Ez a nagy államférfiu még semmi egyebet nem tett mióta miniszterelnök, csupán csak szépen beszélt és ami még ennél is sokkal lázárabb érdem: paktumokat kötött. A nemzet bőrére alkudozott.

A magyar nemzet szereti a mulatságot. Szereti a zenét és imádja az ékesszólás bűbáját. Arra előre gondolni nem szokott, hogy a szép zenét és mulatságot drágán kell majd megfizetni és hogy a bűbajos beszédnek a legtöbbször nagyon is otromba próza szokott lenni a vége.

Pedig ez most is így lesz. Ahol a szép beszéd nem segít, ahol valamit tenni is kell, ott Szell K. helyett cselekszik — az osztrák kékfejűsasos önkény.

Ez ellen mukkanni sem szabad. Szell Kálmán pedig tovább beszél — tovább zeng mint egy jól hangolt cimbalom. Az ország gyönyörködik, mulat és szürcsöli a mesés illuziók mámorát, — mialatt a nemzet veszendő sorsa felett sötét szárnyait baljóslatuan csattogtatja a »Gottterhalte« dögvészes hangjainál, a gyilkoskormú kétfejűsas.

Szell Kálmán bűbajos poézissel mindent feldicsér és mindent nagyra-becsül a mi nekünk keserűbb az epénél, irtóztatóbb a dögvésznél. Szell Kálmán szép beszédei, mint megannyi könyekig megható halotti predikáció cseng fülünkbe és ragadja el lelkünket. Az elragadtatás mámorá megvakít és siketté tesz bennünket. Nem látjuk, mint tépi le a halottrabló osztrák koporsónkról a — szemfedele, s nem halljuk a kárörvendők hahotáját legszentebb javaink pusztulása felett.

És ez mind a Szell Kálmán politikai érdeme. Mindezt meghálalni Ausztria és annak kormányzói sohasem lehetnének eléggé nagylelkűek és gazdagok. De erre nincs is szükség, Szell Kálmán meg lesz jutalmazva. Nevét a történelem a halhatatlanok között fogja az emberi különlegességek légiójában megörökíteni. Ezt ő méltán meg érdemli. Mert nemzetét olyan irányban és szellemben soha senki nem kormányozta, mint ő.

Dr. Király Péter.

Mátyás király könyvébe.*)

Irta:

Szabolcska Mihály.

Mátyás király az én királyom,
 Nem lesz több olyan e világon.
 Látszik magyar volt. Csupa fenség.
 S csupa — élet és elevenség.

Mátyás király az én királyom . . .
 Komoly, ha kell s böles a tanácson.
 De mikor e tisztét betölti
 Ő is csak ember, mint a többi!

Öltözik szegényes gunyába,
 Az országot maga bejárja.
 Érzi a bajt a nép szívével.
 S orvosolja királyi kézzel.

Mátyás király az én királyom . . .
 Különösen szép benne: három.
 Először az, hogy igazságos,
 Minden szava, tette világos.

Eszet kölcsön senkitől sem kér,
 Mindenkinék egy mértékkel mér.
 Akárki ija-fija volt is:
 Ha gonoszát mivel, lakolt is!

*] Felolvastatott az E. I. T. ülésén.

Második nagyságát ott látom,
 Hogy olyan ez az én királyom:
 Akármerről nézi az ember,
 Talpig király és talpig ember!

A harmadik fő ékességi:
 Hogy a német sem ártott neki!
 Sőt magyarosan ránczba szedte:
 — Áldom a nevét is érette.

Mátyás király az én királyom;
 Nem lesz olyan több e világon . . .
 — Epp az benne szomorúság csak,
 Hogy ilyen király mese már csak!

Boulaie-Blanchéban.

Irta: **Octave Mirbeau.**

Motteau a következőket mondotta az elnöknek:

— Elnök ur: . . . Hallotta ezeket az embereket, a derék szomszédokat s az én édes jó barátaimat. Egy cseppet sem ki-méltek, jól tették! . . . Bezzeg másképen bántak velem, amig Boulaie-Blanchéban voltam, amikor még nem kellett a zsandártól tartanom, ha kedvem szottyant, hogy rájuk ereszzem a puskám golyóit! Nem szerettek, az már igaz, de volt rá

gondjuk, hogy gyűlölségüket eititkolják előlem. Tudták a bitangok, hogy Motteuval nem lehet tréfálni. Ma ok az urak. Mahen, a felszemű, aki az imént vallott s azt mondta, hogy gyilkos s tolvaj vagyok, sem különb ember, mint én. Tavaly ő eltette láb alól Blondét, az őrt Gravoironban. Ne is tagadd, te czudar! együtt voltunk . . . Léger, a pupos Léger, aki úgy beszélt mint egy bűnbánó, rabolta ki a pontilloni templomot Nem lesz olyan alávaló, hogy le merje tagadni! Ugy-e, így volt Léger? Elnök ur bizonyára nem tudja, ki tekerte ki az öreg Jaquinot nyakát, amikor a feuleleti vásárral hazatért. Akortájban letartóztattak mindenkit, aki ellen a legkisebb gyanu merült fel, de a gyilkost mégsem tudták elesipni. Pedig itt áll az elnök ur előtt. Sorel, aki az imént azt mondta rám, hogy a leghirhedtebb haramia vagyok az országban. Mit, öreg pajtás?

Ugy-e, nem tudsz meghazudtolni? Nézze meg ezeket, elnök ur! Ugy-e, már megcsappant a kedvetek; no, miért eresztitek le egyszerre a fejeteket, mintha az orrotok vérezne. Ugy-e, elsápadtok s most belátjátok, hogy Motteuval nem lehet egykönnyen elbánni. Azt akartátok, hogy megszabaduljatok tőlem, pedig pajtáskáim, valamennyiönk nyaka a guillotine alá fog kerülni! Azt hiszem! . . .

Száz korona.

Itt van kezemben az új bankó, amelyre az vagyon irva, hogy „az Osztrák-Magyar Bank e bankjegyért bárki kívánságára azonnal fizet bécsi és budapesti fiókintézeténél száz korona törvényes ércpenzt. Bécs, 1902. jan. 2-án.”

Miért Bécs? Miért nem keltezik ezt a bankót magyar szövegében Budapestről? Hát nincs teljes paritás és dualizmus az Osztrák Magyar Bank törvényes szerkezetében? No, de ne okoskodjunk, mert ha ebben is megakadunk, azt mondják, hogy kötekedünk. Hiszen egyebekben is csak úgy vagyunk vele. Dualizmus és paritás ide vagy oda, nemcsak a bank kormányzója, főtanácsosa és vezértitkára lakik Bécsben és ott bocsátja ki a százkoronás jegyeket, hanem az egy korona is, a mely Magyarországot kormányozza s főtanácsosai és vezérei mind Bécsből igazgatják Magyarországot; törvényeinket is ott szentesítik, amelyekért cserébe beszedik tőlünk a pénzünket.

Nézzük csak tovább az új bankjegyet. Színe kékes-zöld, papirosa koczkás rózsaszín. A stílus szempontjából német reneszánsz, allegorikus alakokkal, gyümölcsökkel és szörnyekkel, amelyek közül legszörnyűbb a kétfejű sas. De ez csak az osztrák oldalon nyújtogatta nyelvét és viszi föl az aranygyapjas bárányt, mert a magyar oldalon hazánk teljes czimere fölött a szent korona lebeg a fölkelő nap díszében. E czimer körül koszoruban lóg paprika és kukorica, körte és alma, szőlőürt és buzakalász s a földön kékűk feküsznek valami uritök körül.

Ezeket a kékűket éppen most kaszálta le egy parasztember, akit meztelenre vetkőztetett a pénz, nem hagy rajta csak egy rongyos gatyát.

A kaszája is csorba, — mintha ki akarna vándorolni, hátat fordít a publikum-

Elnök ur! Amit most elmondtam szóról-szóra igaz. Ez már így van. Valamennyien ilyenek vagyunk boulaie-blanchebeliek. Két mértföldnyire tőlünk nem találni egy talpalatnyi termőföldet, csupa gaz, bogács, apró cserje minden, odébb meg homok és kő. Ha talál is az ember egy fatörzset, olyan törpe, hogy kivágni sem érdemes. Hát most hogyan boldoguljon a szegény ember ilyen vidéken? Talán a segélyalaphoz folyamodjon? Csalás az egész intézmény. Az ember rászorul az erdőre. Néha jó fogást lehet ott csinálni, de van idő, amikor ugyancsak felkopik az ember alla! Azután, ha rajtakapják az embert, úgy lecsukják, hogy elmegy a kedve az erdőtől! Hát most mondja meg az elnök ur, mit csinálna a mi helyünkön? Ha valaki azt mondja Boulaie-Blancheból való vagyok, annyit jelent, mintha azt mondaná, hogy a pokolból jöttem. Hát mit csináljon az ember, éhen nem vesztet — lop! És ha az ember egyszer márlopásra adja magát, gyilkol is, ez már így van minálunk. Ezeket csak azért mondom el az elnök urnak, hogy tájékozhasa magát a boulaie-blancheiakról.

A hatóságok felelősek mindenért; annyit sem törődnek velünk, mint a veszett kutyákkal; úgy kerülnek bennünket, mint kolerásokat!

Most rátérek a dologra.

Épp egy év előtt házasodtam meg. A feleségem egyszer csak azzal lepott meg, hogy nemsokára gyermekünk születik. Mondhatom, bosszankodtam. Az ember magam sem tud megélni, miből tápláljuk a gyereket. Még meg sem született, máris úgy gyü-

nak. Mellette lóg a falon a cigány hegedűje az elnyűtt vonóval, mert elfogyott a nóta és a banknóta.

Mégse lehetett a cigányé, mert a kóta is oda van téve, már pedig abból csak a cseh muzsikások húzzák a valezert. De nem is kell ezeknek a figuráknak a csárdás mert szemben meztelábos paraszttal áll meztelen fiacskája, annak már az ingét is elárverelték s csak egy toll van a kezében s az anyja tanítja valamely lapra, talán váltóürlapra, a nevet aláírni. Az asszony pedig — görög-e, vagy római, talán vagy oláh, — szépek szép, de nem magyar menyecske.

Fordítsunk egyet, nézzük a német civilizációt. Rögtön szemünkbe ötlök az osztrák nyelvkérdés. Mert míg a magyar oldalon az egységes nemzet magyar államnnyelve meg van tartva, a másik felén a hivatalos német nyelv mellett a cseh, lengyel, olasz és oláh Landesspracheken is olvasható, hogy: Hundert Kronen annyit tesz, mint Sto korun, Sto koron, Sto kron, Sto kruna, Cento korona, Una suta coroane és még cziril betűkkel is ugyanaz. De a hamisítás büntetés terhe alatt csak a németeknek van megtiltva, a többi osztrák nemzeti-ség nem olyan hamis.

Dijnokok helyzete.

Egy nehéz sorsu dijnok panasolja: Szegény embernek szegény a szerencseje.

Ezen közmondás igazsága talán soha és senkin nem bizonyosodott be olyannyira, mint éppen rajtuk szegény dijnokokon.

Mikor már annyi évek kínos vergődése után azt hittük, hogy a törvényhozás által megalkotott dijnoktörvény által végre valahára az állam hönünk alá nyult, hogy ros-

löttem a gyermekemet, hogy kész lettem volna megfojtani. Az asszony is így gondolkozott. Majd elintézi ő, mondotta, csak biz zam rá, Van a faluban egy vén boszorkány aki ért az ilyesmihez.

Egy éjjel cserkészni mentem az erdőbe. Szerencsére le is puffantottam az őzbakot. Felkötöttem a vállamra s ballagtam hazafelé; örültem, mert az embert nem minden éjjel éri ilyen szerencse. Három óra lehetett, amikor hazaértem. A szobában még égett a lámpa. Kopogtatok az ajtón, nem nyitják ki. Még egyszer kopogtatok. A mikor beléptem, feleségem olyan fehér volt, mint a fal. Ledobom az őzbakot, rá nézek ez asszonyra s kérdem tőle, hogy mi történt.

— Megszületett a gyerek — válaszolt halkan.

— El?

— Nem, meghalt.

Nem szóltam egy szót sem. Magamhoz vettem. Leakasztottam a fegyveremet s megindultam az erdő felé. Eshiheti elnök ur, de meg is merek rá esküdni, hogy máig se tudom, lány volt-e, vagy fiu?

Senkivel sem találkoztam, olyan utakon mentem, ahol alig jár ember fia.

La Fontaine felé irányítottam lépteimet. Benn a rengetegben egy kőbánya van, amelyet évtizedek óta nem használnak. Apró bozót nőtte be a kiásott talajt. Ott szoktam reiteni a puskámat, ha nagyon szorítanak a zsandárok. Ki az ördög járhat ezen ez elhagyott helyen? Még a falubeliek is elkerülik ezt a vidéket, azt mondják gonosz szellemek járnak ott. Nem kellett attól tartanom, hogy valaki észre vesz. Szépen le-

adásunkból felsegítsen, a mikor már édes reménnyel voltunk eltelve jobb jövőnk iránt, a mikor már nyugodtan pihentettük szemeinket családunkon, nejeink és gyermekeinken, egy szép napon arra virradtunk, hogy a nagyhangon hirdetett s általunk öröm rivalgással fogadott dijnoktörvény csak olyan „nesze semmi fogd meg jól“ téle igérvény és csak azért alkottatott meg, hogy a miniszteriumok irattárában egy porlepte ak-tával több legyen.

Mintha csak a sors által arra volnánk kizsemelve, hogy bennünket soha semmi jó ne érjen, ha arról van szó, hogy a dijnoki kar jövője, habár csak egy csekély részben is biztosítható, itt elakad minden s még a törvény is semmivé válik.

Még gyermekkoromban olvastam egy mesét az elátkozott hercegről, a kinek kezében — bármihez nyult — minden kővé vált, úgy hogy a szegény herceg végtére éhen halt.

Ilyenformán vagyunk mi is.

Küzködtünk, fáradtunk, hogy magunk és családaink részére legalább a jövő reményeit biztosíthatassuk, s midőn elértünk odáig, hogy a terhes munka után némi megnyugvással hajthattuk nyugalomra fejünket, ime utólér bennünket a leátkozott herceg sorsa s az a falat kenyér, melyet öröm könnyekkel áztatva oda akartunk nyújtani szeretteinknek, a kezeink között változott kővé.

Igen, így van kedves kartársaim, a szomorú tapasztalat azt mutatja, hogy az állam tarisznyájából nagy nehezen ki koldult kenyér, nem egyéb, egy darab kőnél.

Temesvári, aradi, kassai stb. nagyobb városokban alkalmazott kartársaink ép most tudatják velünk, hogy helyzetük a dijnok törvény szentesítése óta egy csöppet nem változott s daczára, hogy ki van mondva, hogy a vidéken a napidij minimum 80 kr.,

tettem a gyereket egy üregbe s azután ballagtam visszafelé. Alig haladtam száz lépést, észrevettem, hogy valaki követ, mintha farkas kullogott volna utánam. Az alak osonva, halkan kuszott felém. Amikor megálltam, ő is állva maradt. Hé, ki vagy — kiáltottam rá. — Szólj, ha ember vagy, mert lövök! — Te vagy az Motteau? — szölt most egy hang. — Én vagyok Mahen és tudd meg, hogy még mindig van egy golyó a puskámban a kíváncsiak számára! — Ne gondoldj semmi rosszat, pajtás. A hálókat néztem meg, rendben vannak-e? Tudod pajtás — szölt azután henczegeve, nemcsak az őzök bögnék, ha az ember meggyilkolja őket, hanem a gyáva kutyák is, mint te vagy!

— Mekaptam a fegyvert, de Isten tudja miért, nem löttem le a nyomorultat. Másnap már elesiptek a zsandárok.

Most pedig elnök ur hallgasson rám. Harmiecz ház van össze-vissza Boulaie-Bjancheban, mindegyik házban lakik egy házaspár. Megolvasta valaha elnök ur, hány gyermek van ebben a harmincz házban? Három összesen. A többit megfojtották, elásták, ledobták a kőbányába. Küldesse oda elnök ur a zsandárokat, azután kutassák át a bokrokat, nézzék meg az elhagyott kavics-bányákat, több gyermek esontját találják mág ott, mint egy nagy város temetőjében! Járja sorra elnök ur ezt a harmincz házat s kérdezze meg a lakótól, hogy hova tették a gyermekeiket? Hallgassa ki Mahen Légert, Sorelt meg a többieket! No, Mahen, most láthatod, hogy nemcsak az őzök bögnék, ha meggyilkolja őket, hanem a gyávát kutyák is remegnek...

még ma is csak 50, 60, 70 krért huzzák az igát, a míg a munkától, vagy jobban mondva az éhségtől össze nem roskadnak a törvénytisztelet nagy gyönyörűségére.

A 14 napi, ugynevezett pihenőről, pedig szó sincsen, különösen a pénzügyigazgató urak nem akarnak erről tudni. — Némelyik helyen nagy nehezen adnak három napot.

De hát azok a tisztelt törvényszékek és járásbírók valamint pénzügyigazgatóságok, melyeknek e törvényről tudomásul kell bírniok, vajjon honnan veszik a jogot — kérdem én — hogy magukat ennek rendelkezéseivel ellentétbe helyezték, jobban mondva a szentesített törvényt semmibe vegyék?

Avagy azt hiszik talán, hogy azzal az ünnepélyes aktussal, midőn a díjnokokkal a fogadalmat letették s erről egy iv papíron az igazolványt is kiszolgáltatták, most már minden jól van s azzal a darab papírral zsebünkben most már a nyomornak, a nélkülözésnek vége szakadt?

Az Istenért édes uraim, hiszen a legnagyobb rész önök közül annak idején szintén volt díjnak s vajjon ha akkor önöket a napidij emelése helyett egy iv papírral kínálták volna meg, egy ilyen ígérvénnyel, mely csupán az éhenháásra jogosít, ugyan mit szöllottak volna?

Elengedem a feleletet.

De hát így van ez rendesen. A szegényt az ág is huzza utalán — mondja egy külföldi költő és talán soha életében ennél igazabbat nem mondott.

Mit tegyünk még?

Ott görnyedünk napestig az íróasztal mellett róva egyik sort a másik mellé s számlálva a perczeket a napokat, a melyekkel e lélekölő munka közelebb visz bennünket a sirhoz.

Avagy talán néhány szabad óránk alatt menjünk el követ törni, hogy e mellékeresettel pótoljuk azt, a mi Isten és ember előtt megillet bennünket s mégis elvonják tőlünk egynemely főnök urak, hogy a mi rovásunkra eszközölt megtakarítás ezímen magukat a kormányhatalom előtt behizelegjék, s hogy a mi a mi bőrünkön megtakarítottak azt jutalom ezímen ők kapják vissza?

Mit tegyünk még?

Bzony bizony nem marad egyéb hátra, mint újra kezünkbe venni a koldusbotot s újra kilincsről-kilincsré járni, hogy a magas kormány szóljon bele ebbe a szemfényvesztő gazdálkodásba s rendelje el az összes hatóságoknak, hogy azonnal és szigorúan a szentesített törvény szellemében járjanak el s a törvényhozás által költségvetésileg megszavazott napidij többletet szolgáltatassák ki részünkre, mert ebben nekünk szentesített jogunk van s ezt tőlünk megvonni semmiféle minorum gentium főnök uraknak és semmiféle furfangosan kiesztelt ezímek alatt megvonnia nem szabad.

Az igaz, hogy mi ezt kikönyörögjük, a kéregetés hosszú ideje alatt tenyereink a koldusbottól megfognak kergesedni. De hát kedves kartársak, ugy-e bár teljesen mindegy az már nekünk, hogy tenyerünk a koldusbottól vagy a kötőre kalapács nyelétől kergesedik-e meg?

Ez már a mi szomorú sorsunk, amely hogy mikor változik meg: azt csak a jó Isten tudja, aki bennünket egész életünk alatt oly nehéz megpróbáltatásoknak tesz ki, hogy nem csoda, ha alatta összeroskadtunk!

És mégis ne — csüggedjünk!

Merítsünk erőt azon bizalomból, melylyel a központi vezetőség iránt kell hogy

viseltessünk, mint a mely ügyeinknek, érdekeink hűséges, kitartó szószólója volt mindezeideig.

Mondja el ez a vezetőség az illető helyen, hogy a jajszót, mely az országban ajkunkról szertehangzott, a törvény, mely végrehajthatatlanul az irattárban hever, egy pillanatra sem némitotta el, mondja ki bátran, hogy a végrehajthatatlan törvény nem törvény, s mint ilyenről csak azt mondhatjuk el nagy sóhajtván: adtál uram esőt, de nincs köszönet benne.

És mondja el főképen a vezetőség a magas kormány előtt, hogy elégelje meg valahára sanjargattatásunkat s ha már oly kegyes volt, hogy helyzetünk javítása érdekében törvényt alkottatott, hogy sajgó sebeinket orvosolja, úgy ne engedje, hogy az arra rendelt enyhítő irt tőlünk egyesek önkényüleg megtagadják, mert így a megbolygatott seb csak annál jobban fáj.

Délutáni levél.

(Sógorságról — komaságról.)

Az egyik vidéki lapban érdekes távirat jelent meg, mely mint hír is közölről érinti és érdekli a debreczenieket, Ludwigh Gyula magyar államvasuti igazgató lemondását jelenti ezt a dróton repített hír, kinek miniszteri ranggal New-Yorkban szerveznek a kívándorlás szabályozására rendkívüli megbízotti állást. Ez a hír már magában véve is érdekes hír, de mireánk debreczeniekre még érdekesebb lesz azon hozzáfűzés által, hogy „az államvasutaknál Ludwigh utódja, Dobieczy Sándor képviselő lesz, a volt debreczeni üzletvezető, akinek családja révén az udvarnál is van összeköttetése . . .“

Debreczenben, a Dobieczy Sándor tisztelői és hívei táborában bizonyosan örömmel olvassák ezt a hírt, de magam is szívesen fogadom azt, noha nevezett képviselővel ellentétes táborban küzdök, de egyszersmind felháborodásomat sem fojthatom vissza és pedig e hír közzétételénél megnyilvánult romlott, országos felfogás miatt.

A hír közrebocsájtója nem a Dobieczy Sándor érdemeivel, szakképzettségével hozakodik elő, melyek képesítenék őt a legdiszesebb vasuti méltóság betöltésére, hanem — mily sokat mondó megjegyzésecske ez! — mint legelső és legfőbb képesítésre czéloz arra, hogy (Dobieczynek) „családja révén az udvarnál is van összeköttetése.“

Én nem tudom, hogy tényleg fent áll-e ez az összeköttetés, de a hírből megdöbentő sivársággal rikolt ki romlott korunknak egyik legmételeyőbb és közvszedelmes büne, mely egyébként egész természetszerűen oltódott be a közfelfogásba; ez az, hogy nem az érdemet, a tehetséget, a képességet kell mérlegelni és keresni, hanem a sógorságnak-komaságnak, az udvaron

belöli és udvaron kívüli összeköttetéseknek a kihasználásával kell ügyesen élni . . .

És éppen ezért oly romlottak a közállapotaink fent, mint lent. Az atyafiságos és egyéb érdek összeköttetés képesít mindenre; mert ime lám a Dobieczy Sándor hirdett magas előléptetésénél is nem az ő bizonyos bokros érdemeire, szakképzett tehetségére hivatkozik a közvélemény dróton repített megnyilvánulása, hanem az ő családjának az udvarbeli állítólagos és éppen nem bizonyos összeköttetéseire.

Nagyon természetesen a mi magát a kinevezést illetné, mivel arra valóban hivatott és érdemes szakférfiut tüntetne ki az, örömmel fogadom, azért levelecskémből nem vonhat le magára semmi sértőt az általam is tisztelt Dobieczy Sándor képviselő; mert én csupán a romlott korfelfogásra akartam rámutatni, a sógorság-komaság, érdekczimboraság veszedelmes tünetére, a mely fönt, mint lent dühöng, sőt még a legtöbb esetben restelkedés nélkül is hivalkodnak azzal.

Szabad Hajdu.

NAPI HIREK.

Városi közgyűlés.

Lapunk keddi számában már részletesen közöltük, hogy a holnap délutáni, a csütörtöki városi köztörvényhatósági bizottsági ülésen mit tárgyalnak. Tekintélyes hosszú tárgysorozat ez; de a részleteit tekintve is számos felette fontos és közérdekű ügy kerül tárgyalásra, éppen azért ismételtelen felhívással fordulunk köztörvényhatósági bizottság tagjaihoz, — még különösebben azokhoz, a kik pártunkhoz tartoznak, ismételjük a kérésünket, hogy teljes ügybuzgalommal és a városi közügyek iránti nemes kötelességérzettel érdeklődjenek a csütörtök délutáni rendes közgyűlés iránt. Feleljenek meg a közbizalomnak. Kövessék figyelemmel a közügyeket és jelenjenek meg a közgyűlésen teljes számban; mert csak ilyen ellenőrzés mellett lehet a sülyedt debreczeni közigazgatást a hinárból kiszabadítani.

A hortobágyi agarász verseny.

A ma reggeli külön vonat fényes vendégkoszorút szállított ki a nagy Hortobágyra a hol már a versenyzőket a lovaikkal, agaráikkal kint várták. Ezen országos agarász verseny két napig tart. Tegnap délután az agarászok gróf Szapáry György elnöklete alatt ülést tartottak. Megállapították a versenyeket. Összesen 11 futamot neveztek és következők: 1 futam Gencsy Sámuel Comtesse, Borbély György: Galamb. — 2 futam Baghy Gyula: Gyöngyöm, gr. Vay Ádám: Szennyes. — 3 futam Turanszky Thámér: Csóré, Baghy Gyula: Szélvész. — 4 futam: Beöthy Pál: Fecske, Baghy Gyula: Lenke. — 5 futam: gr. Nemes János:

Lenke, Borbély György; Fekta. — 6. futam: Borbély György; Trilla, Gencsy Sámuel; Eecske. — 7. futam: Thuránszky Tihamér; Daru, gróf Vay Ádám; Rozsdás, — 8. futam: gróf Vay Ádám; Ragyóró, gróf Vay Ádám; Dandár. — 9. futam: Gencsy Sámuel; Dragu, Beöthy Pál; Szelő. — 10. futam: gróf Vay Ádám; Ácsi, Gencsy Sámuel; Magnás. — 11. futam: Gencsy Sámuel; Masina, Hajós Anna uró; Csipke. — Az érdekes versenyek eredményéről, melyek valószínűleg két napig tartanak saját agarász tudósítónk fog beszámolni.

Gyászlobogó a kamara házában.

A kamara új székházán megjelent az az első gyászlobogó. Hirdeti, hogy egy érdemes tagja a kamarának, Molnár Mihály nagybányai kültag, könyvnyomda tulajdonos e hó 21-én elhunyt. A kamara elnöksége részvétiratot intézett az elhunyt özvegyéhez s a legközelebbi közgyűlésnek a gyászbeszámolót bejelenti.

Esküvő.

A debreczeni ügyvédi kar egyik fiatal rokonszenves tagja dr. Ábrahám Dezső, Ábrahám László főügyész fia tegnap esküdték örök hűséget a debreczeni patrieius Rickl család tagja, Rickl Antal földbirtokos bájos leányának Piroskának.

Debreczeni iparos ifju sikere.

Örömmel közöljük ez értesítést: Székely Tihamért a m. a. vasárugyár hidászati osztályában alkalmazott derék és ügyes iparos ifjut, ki iskola és tanonez éveit is itt Debreczenben végezte, kinek különben szabadalma is van egy praktikus és nélkülözhetetlen műszerszámba, azon kitüntetés érte, hogy említett gyár a saját költségén tanulmány utra küldte külföldre. Bő tapasztalatokkal gazdagodva visszatérvén, aremek algyői hidhoz lett kirendelve, hol jelentékeny része volt annak helyre tolatásánál.

Az akasztást várják.

A szegedi Füg. Közvélemény írja: Mulatságos, de egyuttal jellemző esetről értesítenek bennünket Szentestől.

Két magyar naphosszat ácsorgott a hét eleje óta a megyeház előtt. A hajduknak is feltűnt ez és odaszóltak.

— Mire várnak kendtek?

— Az a mi dolgunk — felelték kurtán a magyarok.

Végre is az egyik megyei tisztviselő csupa kíváncsiságból megszólította őket.

— Várnak valakit? — kérdezte.

— De nagyon.

— Hát aztán kit?

— Az **uri hóhért** — felelte kurtán az egyik magyar.

— Hiszen nem lesz akasztás atyafiak — igyekezett felvilágosítani őket a megyei tisztviselő.

— Dehogyan is nem lesz, csak a Kaffka nagygos tegye be ide a lábát . . .

„A szalmafonógyár históriája“

czimén egy vádoló közlemény jelent meg a „Magyarország“ czimű ujságban, az ország-szerte nagy port vert Györfy—Szterényi-féle kölesönös hajsza kapesán. Ezen legujabb vádoló közleménybe, mint azt lapunk tegnapi számában jeleztük is, az érdekelteknek figyelmét hívan fel arra, a debreczeni iparkamara egy régi, husz év óta működő érdemes tisztviselője, Grünwald József kamarai segédtitkár is belevonatott a cikkíró. A megvádolt Grünwald titkár, a mint az ter-

mészetes és helyes is, maga siet az ügy tisztázására s addig is, míg felettes hatósága abban az általa kért vizsgálatot befejezi, nyilatkozik a támadásra. A tárgyilagos hangu nyilatkozat így hangzik:

Tekintetes szerkesztőség!

A „Magyarország“ f. é. október 21-iki számában a Szterényi—Györfy ügygyel kapcsolatban „A szalmafonó-gyár históriája“ czimén egy közlemény jelent meg, melynek első részében — vonatkozással a Szterényi ügy bírói tárgyalására s arra, hogy e tárgyalás során Szterényi miniszteri tanácsos ur a debreczeni kamarára hivatkozott, mint ahonnan az óvatosságra intő első figyelmeztetést kapta, ez a kitétel foglaltatik:

„Nos nekem, (a cikk írójának) a ki végig hallgattam e tárgyalást, feltűnt akkor, hogy hogyan, milyen uton és módon keveredett ebbe a dologba a debreczeni kamara titkára? Miképen került a debreczeni titkár a máramarosi és székelyföldön kipróbált gépekhez, honnan vette azt a rendkívüli érdeklődést, mely — önzetlenség esetén — valóban elismerésre méltó, a kötelességtudáson felüli ilyen figyelmeztető levélírással készítette a debreczeni titkárt. Talány volt előttem stb.“

Erre nézve csak annyit jegyzek meg, hogy én mint a debreczeni kamara segédtitkára semmiféle levelet, rendkívüli érdeklődésről vagy más egyébről tanuskodót nem irtam sem a miniszteri tanácsos urhoz, sem máshoz, hanem:

mivel Máramarosmegye a depr. kamarához tartozik, a depr. kamara a máramarosi iparfejlesztő bizottság szabályszerű uton vett kérelme folytán mint illetékes kamara jelentéstételre volt köteles, tehát e kötelességéből folyólag tett jelentést.

Azt hiszen, ezzel igazolva van az, hogy a debreczeni kamara beavatkozása csak azok előtt lehet talányos, akik nem ismerik az ország kamarai beosztását.

A cikk második részében egy teljes-séggel koholt mese foglaltatik, melynek magva az a vakmerő rágalom, mintha én Katler Bernát államsegélyért folyamodó nánási gyarostól 1900. októberben pénzt kértem volna a kamara kedvező véleménye fejében s evégből nála megjelentem volna.

Az ügyre nézve — a mint a két év előtt történetekre visszaemlékezni tudok — felemlitem, hogy a nevezett Katler, vagy annak megbízottja tényleg megfordult hivatalomban, kérvén ügyének kedvező elintézését; ezt azonban az idevonatkozó adatok és információk beszerzéséig kilitásba nem helyezhettem. A kamara véleménye Katler gyárára vonatkozólag tényleg kedvezőtlen volt, államsegély iránti kérelmével elutasított s e feletti bosszujában koholta ellenem a zsarolási kísérletre vonatkozó meséjét, melyre nézve ezuttal elég legyen annyit megjegyezni, hogy a kamara véleménye a beszerzett és hitelt érdemlő adatok alapján már augusztus havában fel lön a keresk. miniszteriumhoz terjesztve, tehát október havában nem tárgyalhatott senki annak ilyen vagy amolyan iránya felett.

Egyébként a magam tisztázása érdekében felettes hatóságomnál magam ellen a fegyelmi eljárás megindítását azonnal kérelmeztem, — annak során világosság fog házolni ennek az ügynek érthetetlen és képtelen titkos rugóra.

Tárgyilagos egyszerűséggel és nyugalommal ennyit kívántam megjegyezni a képtelen támadásra, melynek semmi egyéb célja nem lehetett, minthogy legalább a külvilág előtt egyelőre diskreditálja és meggyengítse

a debreczeni kamarának ebben az ügyben tett s a fonógépekre nézve terhelő jelentését. Debreczen, 1902. október 21-én. Teljes tisztelettel **Grünwald József**, kamarai s. titkár.

Hajdu tanácsnok felebbezése és a tanács.

Tegnapi számunkban részletesen és kimerítően foglalkoztunk Hajdu Gyula tanácsnoknak ama, annak idején feltűnést keltő felebbezésével és azzal az állásponttal, illetőleg határozattal, melyet a tanács a felebbezés ügyében a közgyűlés elé terjeszt. A felebbezés kifejtette, hogy Papp Lászlót nem illeti meg a 6000 forint jutalék, amit maga is elösmert egy a polgármesterhez intézett levelében. Indokolt volt tehát Hajdu tanácsnok felebbezése, melyben kéri a jutalék visszafizetését azon az alapon, hogy azt Papp László jogtalanul vette fel és jogtalanul utalták is ki neki, mert ahhoz a közgyűlés nem járult hozzá, így az nem mehetett keresztül az „illetékes fórumokon.“ És dacára, hogy a tanács is tudatában van ennek, mégis azt javasolja a közgyűlésnek, hogy utasítsa el Hajdu felebbezését, de emellett még azt is javasolja a tanács a közgyűlésnek (ez a tegnapi tudósításunkból kimaradt,) hogy utasítsák el a felebbezés azon részét, is, melyben azt kéri Hajdu Gyula, hogy szüntessék meg azt az állapotot is, melyet törvényesnek épen nem lehet mondani, hogy Papp László és a többi alkalmazott állami adóját ne a város fizesse és az eddigi, a személyzet után befizetett 6 évi adót is fizessék vissza a házipénztárba, mert ez is törvénytelen eljárás, mivel a tanácsnak arra semmiféle utasítása nincs, hogy a Papp László és társai állami adóját a város fizesse. Nem is tud erre nézve semmiféle indokot felhozni a tanács és mégis azt ajánlja a közgyűlésnek, hogy ezután is fizesse a város a személyzet állami adóját. Már pedig tisztességes fizetése van ott mind egyik alkalmazottnak; tehát miért terhelik a várost még azzal is, hogy a pótdadó tengere mellett még aszeszüzet alkalmazottainak adóját is fizessük. Ugyanilyen jogczimén a város minden alkalmazottja, tisztviselője kérheti, hogy a város, illetőleg a polgárság fizesse az állami adóját. Ez az eljárása a tanácsnak époly önkényes, törvénytelen, mint az ezen ügyben tanusított többi eljárása is. Ez eljárást ajánljuk a törvényhatósági bizottsági közgyűlés figyelmébe.

Hirtelen halál.

Általános részvételt kelt a városban Szaitz Sándor városi tisztviselő elhunyt. Tegnap délelőtt még ott dolgozott hivatalában, majd hazament családjához és mikor ebédhez akart ülni, összeesett és meghalt. Az elhunyt városi tisztviselő temetése holnap délelőtt 11 órakor lesz a Teleki utca 75. számú háztól.

A tanács és a pótdadó.

A városi tanács Simonffy Imre polgármester elnökletével ma délelőtt tartott teljes tanácsülésen állapotott meg abban, hány percet pótdadó kivetését javasolja a közgyűlésnek. — A

tanács hosszas eszmecsere után azt állapította meg, hogy a költségvetésben mutatkozó hiány fedezésére **35% pótdót** szavazzon meg a közgyűlés.

Abdoulah kapitány felolvasása.

Mint már jeleztük is Addoulah török-kapitány, a volt burszabadságharcos vasárnap délután 1/2 5 órakor felolvasást tart a városháza nagy termében, melyet ez alkalomból es a hányt-vetett szabadságharcos megsegítésére, szíves jóindulattal engedett át Simonffy Imre polgármester. Abdoulah kapitány a nagyhirű szpionozskopi csatáról tartja meg a felolvasást. Egyrészt stratégiai szempontból világosítja meg a burszabadságharcnak ezen egyik legnevezetesebb ütközetét, de másrészt a csatamező érdekfeszítő, általa is átélte jeleneteiből is számos jelesebbet felfog sorolni, melyek ez elkeseredett harc kemény tusait, meghatározó je. eneteit eredeti mivoltukban festik előttünk. Nem kételkedünk benne, hogy a debreczeni közönség tömegesen fog sereglenni e felolvasásra, hogy megismerje, hogy halhassa a három világrész ezen katonáját, ki sebekkel terhelt és szegényen tért vissza Európába, hogy mielőtt Konstantinápolyba haza térne, emigrált apjának a szülőhazáját is láthassa és láthassa Debreczent is, honnét az keletre származott. Mert nem téves a feltevés, hogy Szarvassy család élt Debreczenben, legutóbbi árá egy Szarvassy Vincze, mint vásárbíró szolgálta a várost, mint agglagény halt meg. Ezt azért említjük fel, hogy az Abdoulah effendi atyja, ki mint honvéd törzstiszt Kossuthhal menekült a török földre, mielőtt az izlam hitre tért volna és török nevet vett volna fel, Szarvassy nevű volt és élete utolsó napjáig büszkén vallotta magát a törököknél is magasrangot szerzett katonatiszt debreczeni származásának. Abdoulah kapitányt ezen felolvasáson Dr. Király Péter ügyvéd, hazafias munkatársunk fogja az érdeklődő közönségnek bemutatni, mi nem kételkedünk, hogy minél számosabban fognak érdeklődni, mivel így alkalom nyílik segíteni a rokonszenves, lelkes török tisztet. A felolvasásra jegyeket a főiaczi nagy trafikban, Békés Lajos és a Boros testvéreknél lehet váltani. Az ülőhely jegyek ára 1 korona, az állóhely jegyek ára 40 fillér darabonként.

Papp László nyilatkozik.

A városi pálinka kereskedés üzletvezetője, polgár Papp László nyilatkozat közlésére kért fel bennünket. Minden változtatás nélkül közöljük és csak alább, csillag alatt, teszünk néhány megjegyzést reá. — Így hangzik:

A Debreczen című lap 203. szám 1902. október 21.

Hajdu Tanácsnok felebbezése és a Tanács Czim alatt, meg jelent cikkben egy olyan hazugság is ben foglaltatik a melyhez hasonlót még az ezer mesés költeményből sem olvasot sénki, nevezetesen az a Kóholmány van a cikkbe hogy én a Nagyságos kir. tanácsos Polgár mester urnak egy olyan levelet irtam melybe magam is elősmerem azt hogy éngemet nem illetet meg azon jutalék a melyjet kaptam, ezen állítása a cikk ket író urnak nem igaz ez légből kapot nagy hazugság mert én ilyen levelet soha sem irtam s az nem létezik

azért tisztelettel kérem a Tekintetes felelős szerkesztő urat hogy ezen cikkemet B. lapjában közölni sziveskedjen

Debreczen 1902. év október 22.

P a p p László m. k.

Erre csak annyit jegyzünk meg, hogy Papp László urnak e zamatos nyilatkozatát az azt megillető élvezettel olvasta a cikkíró. Egész takaros, érdekes nyilatkozat az, de azért korántsem olyan takaros, érdekes nyilatkozat, mintha maga Simonffy Imre kir. tanácsos polgármester ur is nyilatkoznék a szóban forgó „drága kis levélke“ felől. Most azért tehát arra kérjük Simonffy polgármester urat, kegyeletesen nyilatkozzék ő is, nem többet, csak annyit, hogy Papp Lászlótól nem kapta kézhez soha „a hazugságnak“ minősített levelet; mert a cikkírója ellenkezőről van meggyőződve. E levél megíratott. E levelet kézhez vette és olvasta a polgármester ur is. E levél egyik titkolt kincse, ereklyéje volt, talán még ma is az a hirhedt asztalfióknak. Némely nevezetesebb akták ezen néma temetőhelyének. Nos, tehát polgármester ur tessék nyilatkozni! Nem vesszük rossz néven, ha segíti a csávából a régi öreg bizalmas cimborát. Nem vagyunk mi köszivűek, tudjuk méltányolni a régi benső gyöngéd érzelmeket is, mégha a mi rovásunkra történnek is e nyilatkozat!

Elhunyt debreczeni kereskedő.

A debreczeni kereskedő világot, de pártunkat is gyász érte A debreczeni kereskedő világnak egyik tipikus magyar tagja és a függetlenségi pártunknak is lelkes, derék, tántoríthatatlan hive. Doszpoiy János kereskedő elhunyt. Az érdemes férfit a Kossuth-utczai háztól temetik.

Ongyilkos fiatal asszony.

A szomszédos Mike Pércsen ma reggel öngyilkosságot követett el egy 25 éves fiatal asszony. Vigvári Imréné sz. Pápai Julianna. Férje felküdte a padlásra kis leánykájával együtt kosárért. A kis leányt anyja leküldte a kosárral, de ő a padláson maradt. Férjének feltűnt távolléte, utána ment, de már akkor nem élt. Felakasztotta magát. Miért lett öngyilkos, nem tudják. Három kis gyermeket hagyott hátra.

Egy huszár és hét rendőr.

Szemtanuk felháborodva beszéltek a szerkesztőségünkben ezt az esetet, mely délelőtt a Csapó-utczán játszódott le. Egy lovas huszárról és hét rendőrrel szolt az ének. A huszárt támadták meg a rendőrök, a kiknek, úgy látszik, fejükbe szállott a dicsőség, hogy ismét 23 lovasrendőri állást szerveznek és így majd a közölők kiválasztottak lóhátról nézhetik le a világot . . . , azért már is gyakorolják magokat az inkább huszárokat illető virtusokban. Ugyanis ez a panaszolt történet. Hogy a Csapó-utczán egy szatócs ntána rohant egy huszárnak, azzal vádolta, hogy a vásárolt szivarért nem fizetett meg a huszár. Egy darab ötkrajczáres borszivar ára forgott kérdésben, melyre vonatkozólag a huszár határozottan kijelentette, hogy kifizette érte az öt krajczárt. — Ez nem volt elég a szatócsnak, de a zajos jelenetre oda lépkedett nagytekintélyű rendőrnek sem. noha a huszárnak még tanuja is volt, a ki látta és igazolta, hogy a huszár igenis lefizette az öt krajczárt a szivarért. Ez a bizonyosság mind nem volt elég és a tapintatos rendőr czudar botrányt támasztott. Egyszerűen a kardját akarta elvenni a huszárnak de a mit az ártatlanságát hangoztató huszár nem engedett. A tapintatos rendőr nem jött zavarba. Sipolt a társainak, a mire azután repültek is a rendőrök, most már talán heten is voltak, mikor közrefogták az egyszál huszárt és belecsimpaszkodva rángatták egészen a PéterPál fele vendéglőig, ahol kardját már elis markolták az összedöngyözőtt huszárnak, kinek azonban

pártfogója is akadt. Egy polgárember a Bikába szaladt és onnét hívott elő egy huszártisztet, kit is midőn megiáltak a hétszál rendőrök szerte széledtek, csak a botrányt kezdeményező rendőr maradt a szegény megtépászott, megszegyenített huszár mellett, kinek az elmarkolt kardját a huszárfőhadnagy rántotta ki a rendőr kezéből. Alaposan meg is leczkétette a rendőrt, ki, a szemtanuk előadása szerint, takaros botrányai egybekötve tett bizonyosságot arról, — hogy még ma sem halt ki a közbe-közbe ökölvágásokkal is magyarázott rendőri tapintat, Hát még majd itt a városban is lóra ültetik őket? Azonban a további fejleményét nem tudjuk az egy huszár és hétszál rendőr esetének. Mindenesetre kívánatos volna, ha magok a rendőrök nem rendeznének botrányokat.

Bárony István a magyar cigány muzikusokhoz.

Mi is közöltük a Pósa asztaltársak felhívását a magyar cigány muzikusokhoz, hogy egy este hegedüljenek a nagy beteg Dankó Pista javára. Hisszük, hogy e felhívásnak itt Debreczenben lesz sikere. Ehhez még hozzafűzzük a jeles magyar ironak, Bárony Istvánnak a „Magyar Hírlap“-ban megjelent és a magyar muzikus cigányokhoz intézett ezen felhívó sorait:

Magyar cigányok! muzikus cigányok tihozzatok szólok! Dankó Pista a ti véretekbeli való vér. Aki a legnagyobb dicsőségetek! — Dankó Pista tinekek szolgáit az ő felséges dalköltészetével a legtöbbet. Az ő nótáit huzzátok a leggyakrabban. Az ő dalait követeli töletek hallgatóságtok a legtöbbször. Ha egyszerre csak meg volna nektek tiltva, hogy Dankó nótát játszatok, hamut hinthetnétek a fejetekre és nagypénteki kedvetek lehetne. Amikor arról van szó, hogy meg kell menteni a magyar nótá Petőfi Sándorát, akkor nektek is talpra kell állanotok! Ezt követeli töletek a saját becsületetek, de meg az önzéstek is. Mert amig Dankó Pista dalol, addig az ő nótái hallatára csengeni fog tányértokon az „elismérés“. Az ő költészetete a ti kenyeretek egy jókora darabja is! Magyar cigányok! Akiben szív van közületek, az talpra áll, hogy hozzájáruljon a Dankó Pista megmentéséhez. Könnyen tehetitek! Nem is kell emiatt lemondanotok a magaslatok fáradságos keresményéről. Nem kell hozzá egyéb, csak minden muzikus banda odaadja egyetlen egy tányérozását erre a czélra. A ti szívetek határozza meg, hogy melyik legyen az; mikor van legtöbb és legadakozóbb kedvű közönségtek. Minden asztalhoz menjen oda akkor maga a banda közkedvelt primása is monlja ki nyíltan: „Most Dankó Pista javára tányérozunk!“ A többi jószívű dolog. Azon pedig mindenkor istenáldása van. — Amit ily módon összegyűjtök: juttassatok el Pósa Lajos magyar költő kezéhez. (VI., Andrassy-ut 10.), aki a Dankó Pista gyógyítási költségeit gyűjti. A saját szívetekhez tartoztok ezzel. Pedig hogy szívetek van, azt eléggé mutatja ahogy hangszeretekkel, szíri tanítjátok a kemény lelkeket is. **Bárony István.**

A Békési Prima házikenyer

mely tisztán kezeltsege. gondos sütés módja — de különösebben kitűnő ízénél fogva rövid pár nap alatt városszerte oly közkedvelté vált — ma már öt sültetemenyében sül és minden negyed órában frissen sült minőségben kapható ugy a Miklósi-utca 35 szám alatti telepen, mint a Simonffy-utca 2 és 18 számú vassátrakban.

A temesvári reformátusok új imaháza.

(Levél a szerkesztőhöz.)

Lélekemelően szép ünnepek közt ment vége vasárnap a temesvári ev. ref. egyházközség új imaházának felavatása. Szabolcska Mihály lelkész és Mágóri Mihály gondnok valóban büszkék lehetnek erre az ünnepre, mert első sorban az ő kitartó munkájoknak és ernyedetlen buzgalmuknak sikerült létrehozni a remek imaházat és az ezzel együttesen épített, gazdag jövedelmet biztosító díszes kétemeletes bérpalotát. De büszkék lehetnek rá az alapvető munkások; Kovács Sebestyén Aladár, Baksa Lajos dr. és Futó Zoltán is, kik annak idején megalapították a temesvári ev. reform. egyház közseget. Az ünnep lefolyása megkapóan szép kifejezése volt annak a szívet-lelket megörvendeztető harmóniának, mely Temesvár közéletét jellemzi. Az ünnepségen valószínűleg nélkül részt vettek a temesvári polgárok és a más vallásúak együtt örvendeztek a református hívekkel, magyarságunk e derék képviselőivel.

A temesvári református egyház templomavatási ünnepélye vasárnap délelőtt folyt le lélekemelően szép ünnepek keretében. Az egyházközség új, tagas imatermében, mely a Hunyady-uton levő kétemeletes díszes bérpalotában épült, ez alkalomból a hívők és a meghívott vendégek nagy száma és díszes, előkelő hölgyközönség jelent meg.

Az előkelőségek számára fentartott első padsorokban foglaltak helyet a főbbek között: Molnár Viktor dr. főispán, neje szül. Mórnicz Karolina urnő és leánya Annuska k. a., Laszy József dr. kir. ítélőtáblai elnök, Zednik J. tüzvezredes és Jettel Károly alezredes a katonai küldöttségek élén, Telbisz Károly kir. tanácsos polgármester, Szalacz Béla kir. törvényszéki elnök, Dömök Jenő ítélőtáblai bíró, Szentkláray Jenő dr. apátkanonok, Sebesztha Károly kir. tanácsos, tanfelügyelő, Niamessny Gyula dr., az ügyvédi kamara elnöke stb.

Gr. Dégenfeld József nyug. főispán, főrendiházi tag, a tiszántúli egyházkerület főgondnoka, Zsigmond Sándor böszörményi lelkész, püspök-helyettes, Dombi Lajos gyulai lelkész, a békésbányai egyházmegye esperese, Futó Zoltán szentesi lelkész, egyházmegyei főjegyző, Baksa Lajos dr. (H.-M.-Vásárhely), a szegedi egyházközség képviselői: Bereczk Sándor lelkész, Polgár László főgondnok, Széll Ákos kir. közjegyző és Kovács József dr., Fekete Gyula nagy-kikindai, Szabó János köröstarcsai lelkész stb. A különböző ev. ref. egyházak küldöttai Szabolcska Mihály, a temesvári református egyház lánglelkű költőpapja vezetése alatt elfoglalván helyeiket a részükre fentartott padokban, a hívők kezdő énekül a 90-ik zsoltár 1-ső versét énekeltek. A 74-ik dicséret három első versének újratos eléneklése után a műkedvelőkből álló énekkar a templom tagas karzatán néhány szenténeket énekelt el megkapó szépen.

Majd Dombi Lajos gyulai lelkész, a békésbányai egyházmegye esperese, orgona szó kíséretében felment a szószékre és felavató imádságot olvasott fel.

A szép ima elhangzása után Zsigmond Sándor hajduböszörményi lelkész, a tiszántúli egyházkerület főjegyzője és püspök-helyettese lépett a szószékre és megtartotta magas röptű fölavató beszédét, melyben a Máthé evangélium 17-ik verse fölött elmél-

kedett. Gyönyörűen előadott beszédében, melylyel a hallgatóság figyelmét mindvégig lebilincselte és fogva tartotta, a többek közt azt mondotta: Egy hajlékot építettek annak, a ki azt mondotta magáról: „a ki engemet lát, az látja az Istent, a ki engemet teremtett.“ Meghatóan és jellemzően fejtegeti ezután szónok azt az ígét, melyben az mondatik: „Ez az én szerelmes fiam, a kiből megnyugodtam, őtet hallgassátok!“ Beszédét így fejezi be: Ha Isten velünk, ki ellenünk! A fölavató imádság s beszéd elhangzása után Futó Zoltán szentesi lelkész, egyházmegyei főjegyző urvacsorai agendát mondott, mire a hívők — előbb a férfiak, azután a nők — egyenkint járultak az urasztala elé, hol felvették a szent sákramentumokat.

Most Szabolcska Mihály helybeli lelkész lépett a szószékre és elmondotta az alábbi záróimáját, mely ugy formájánál, mint tartalmánál fogva mélyen meghatotta a közönséget:

Halaadással borulok le előtted Isten, jó Atyánk, hogy megengedted érnünk e napot, mikor im felajánlhattuk e hajlékot tenéked, kinek lakóhelyed a végtelen mindenség.

Neked ajánjuk; óh de Te látod, hogy a mi lelkünknek van szomszédhozó szüksége rá. Fogadd el hát s megszentelve add vissza minékünk. Hadd érezze a mi lelkünk mindenkor itten; hogy „bizony az Istennek háza ez a hely és a menyországnak kapuja.“

Ígéd hirdeti, hogy a kiknek szívök tiszta: meglátnak Tégedet. Oh engedd az ígét át szemlélnünk itt színről-szinre mindig a te csodálatos nagyságodat, hogy a kit a „bölcse lángesze föl nem ér“, Téged itt a kicsinyek és együgyűek is édes közelségben ölelhessenek.

Én Istenem, örökkévaló szeretet, engedj engem itt ma az ó-testamentom áldozó papjának szokásaképpen magamért imádkoznom legelőbb. Add, hogy hiven és igazán hirdessem itt mindenkor a te akaratodat. Itélj meg engem az én szívemnek dobogása szerint, hogy gyűlöljem és ostorozzam a bűnt, hirdetvén irgalmasságod a bűnösnek, s hogy magam „ne legyek soha azokkal cselekedő, az én testemnek kívánsága szerint“. S ne vágyakozzam itt soha tetszeni embereknek, mikor is többé „nem volnék a te szolgád“. Oh itélj el és ne hallgass meg engem, ha valaha gonoszat kívánnék itt szeretetlenül más felekezeti testvéreim ellen, holott tudom, hogy nincsen se zsidó, se görög, se szolga se szabad, hanem mindnyájan egyek vagyunk Tebenned, a Jézus Krisztus által.

Ugy áldj meg engem édes Istenem, a hogy én ez új hajlékban igazán és hiven óhajtok szolgálni tenéked, mi magyar református Sionunknak és testvéri szeretet szerint a tökéletesség ama kötelének, „mely erős mint a halál és kemény mint a kóporsó“. Áld meg itt a mi kised gyülekezetünket. Ok Jézusunk, Istennek fia, szent minékünk is a te kereszted, melyen bűneinket hordozád, de adtad e jelt azon felül minékünk, mely hű keresztényen voltunk mutatna. Te moneád: „arról ismernek meg titeket hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretenditek“. Mi édes megváltónk te tudod, hogy ez a jel, a melyben mi győzni kívánunk! Hallgass meg, ha e kishitű, sivár időkben eltikkadnak jövőnk ide hozzád hitért könyörgeni. Hadd legyünk itt mindig messzire a sokszor balgán böl-

cselkedő világtól, hadd érezze itt mindenha a mi lelkünk, hogy „minden bölcsességnek kezdete az Urnak félelme“. Hallgass meg, mikor itt az elhagyottakért könyörgünk hozzád, ha a betegek, árvák, sirók panaszával kiáltjuk, hogy „mutasd meg erős Isten a te szabadításodnak kövéréd, mert e nélkül a gyöngék lelke elfogyatkozik“.

Hallgass meg, mikor innen mi édes magyar hazánkért könyörgünk majd tehozzád, érezvén, hogy „a nagy világon e kívül nincsen számunkra hely“.

Áld meg a hazát, hozz rá vig eszten-döket a te jó kedved szerint.

Áld meg a hatalmasokat a gyöngédség erejével, hogy az igazságban kormányozzanak.

Emeld fel Hozzád a király szívet
Értelme légyen mint napod szeme
Hogy átállassa roppant helyzetét,
Hogy ő ki fényben milliók felett van
Legyen dicsőbb erényben, hatalomban.

Áld meg e várost, melyben nekünk lakozást engedtl.

Áldj meg minden jó embereket az egész föld kerekén, hogy mindenképpen áldjanak és magasztaljanak téged, mint a világ erős, megtartó Istenét mindörökkön örökké. Amen.

Erre még a karének és gyülekezet éneke következett, mire a felavatási ünnepély 11 óra után véget ért.

A templom-avató ünnep csattanós befejezője volt a lakoma, mely a vigadó nagytermében lefolyt. Az ünneplők díszes és nagyszáma újra összegyűlt, most már fehér asztal mellett, hogy ékes szavakban ünnepeljék a templom-konzekráció ünnep felejtethetetlen napját.

A gazdag lakomán a temesvári előkelőségek tömegesen jelentek meg és számos felköszöntőt tartottak, egyebek között a szeretett Kiss Áron püspökünkre is.

Régi szürettek Biharmegyében.

A „N—d“ből olvassuk az érdekes visszaemlékezéseket.

Megeléknült a nagyváradi hegyalja. A bő termés vig szüretet ígér. Megszólal a muzsika, hangulat, vidámság költözik ki a szőlőshalmok közzé és pár napra lecsendesedik a város. Megcsillámlik újra a régi vig szürettek egy sugara, amelyre ma is kellemesen emlékeznek vissza a fehérszakállú öreg urak.

Érdekesnek tartjuk feleleveníteni a régi emlékeket a nagyváradi és érmelléki szőlőhegyek aranykorából, amikor még a híres Bende Péter polgármester, Bakacs Sándor orvos, Hegedüs Géza édesapja, Hegedüs Imre, Gazsi Imre, Huzella Mátvás, id. Mezey Mihály, Echerolles Károly, Pércsi József, Lojanek János, Glatz Valentin, Kiss Sámuel szőlőjében összpontosult a nagyváradi fiatalság színe java. Hetekig tartó vidám mulatságok mellett szűrték hordókba a hegytevé s Várad utcáin alig-alig lehetett egy-egy emberrel találkozni. Muzsikusi csigánycsapatok kóborogtak a hegyeken, nekik állt a világ e napokban. Nem is volt olyan szőlősgazda, aki ne tartott volna összejevett. Ebből az időből jegyezték fel egy érdekes epizódot egy híres székelyhídi birtó-

Békési „Prima“ házikenyér sütőde Debreczenben.

Sütőde telep Miklós-utca 35. Falk ház. Főelárutó hely Nov. 1-től Piacz-u. 26. Szikszay ház. a nagytözsde mellett. Fiók-elárutó helyek: Simonffy u. 2. és 18. számú vassátrak, hol ma és mindennap az elárutások történnek.

Korondi Sándorné és Társa.

kosról a néhai Debreczeni Ármos Bálintról. Tavasszal, az egész szőlője elfagyott. Nem is törődött egész esztendőben a terméssel. Szüret táján azért, mégis nagy közönségnek adta tudtul, régi szokás szerint:

— Holnap szüretelek!

Ez annyit jelentett, hogy szívesen látott vendégek lesznek.

Együtt voltak a vendégek, durrogtak a mozsarak, amikor a kerek szakállu, veres orru vinczellér a gazda elé állott:

— Uraim nincs itt mit szüretelni!

— Hogy lehet az? Valami mégis csak akad.

— Egy fürtöt sem lehet ebben a vágásban találni.

Ármos Bálint eltűnt néhány perczre. Atment a szomszéd gazdához és kölcsön kérte a szedőket, puttonosokat, egy darab szőlőt s félóra múlva már vígan tánczolt a kádban a nyomó munkás. Vig szüret volt mégis s a tüzes gyulai cigányprimás Fátyol Károly bandája huzta este a talpalá valót. Az ötvenes években, a világiosi fegyver letétel után nagy jelentősége volt a szüreteknek. Zsándár nem járt a hegyeken, feléje se néztek a pajtáknak, hiszen a faluban is alig tudtak rendet tartani. Valósággal politikai összejövetelek voltak a hegyeken. Lelkesítették, vigasztalták egymást s kint szabad volt a szó, a gondolat. A biharmegyei Janka községben az öreg Budaházy Gábornál volt egy ily szüret, melyről most ötven év után, hivatalos adatok nyomán beszámolhatunk. A legelőkelőbb dzsentrik keresték fel a vendégszerető hajlékot — sőt még Budapestről is jöttek le ez alkalomból. A fiatalság maga az öreg Budaházy lóháton kalauzolta ki a hegyre. Utána gyalog térdig érő sárban mentek a fiatalok, nagyrészt volt honvédek s vígan daloltak az akkori kedvenc nótát: Fel fel vitézek a csatára! A pajta előtt már ott várták őket a szüreten résztvevő családok s az akkori köszöntéssel fogadták az érkező utalokat:

— Éljen a haza!

A következő híres bihari birtokos családok voltak a vendégek között: Telegdy József, a Remekházy család, Vincze Miklós, Dobozy József, Szeremley Dániel, a Baji család, Laky Lajos, Lévy Imre.

A megérkezés után megteittek a poharak s a házigazda, Budaházy Gábor koczintott:

— Igyunk fiuk!

A vendégek megadták reá rá a választ a jelszót Petur bán szavaival:

— Nem boldog a magyar.

Ez azt jelentette, hogy spiczli nincs a társaságban, lehet beszélni, mulatni szabadon. A lakoma alatt szokásban volt, hogy az első pohár köszöntőt a házigazda mondta. Az öreg Budaházy állt fel. Fehér szakállá attillájára simult, mint a mult idők tiszta hófehér lobogója, poharat ragadva és így kezdte beszédét:

— Uraim! Az első pohár azoknak az emlékéért, azoknak az örök dicsőségéért ürüljön, akik elestek szent hazánk és szabadságunk védelmében.

Az ajtókat bezárták a beszéd alatt, s mikor megcsendültek a poharak: a híres debreczeni cigány Boka Károly feltette a hangfogót s hurján felsírt a nóta, elfogyott a regimentje!

Minden szemben köny ragyogott s a mikor ráhuzta a vigat: Jaj de magas, ez a vendég fogadó . . . eloszlott a boru s megkezdődött a táncz. Az öregek ittak, kártyáztak s szünetek közben az akkor még fiatal honvédek tüzzel, lelkesen szavalták Petőfi, Vörösmarty lelkesítő költeményeit és da nolták a régi magyar nótákat. — A szüreti ebéd menüje a következő volt:

1. Juhusos gulyás. 2. Tésztás kása. 3. Kolbász, tüdös és véres hurka. 4. Liba és bőrös pecsenye nyársonszülve, vörös káposztával. 6. Mustba főzött birsalma saiatával.

Ma már az igaz, nem bírná meg a gyomor e magyaros menüt, de akkor jó étvágygal ették végig a lakomát. A szüretelők külön kaptak juhusos kását tokánnyal és csörögét.

Este, mikor begyültek a szedők, hatalmas tüzláng csapott az ég felé. Sisteregek a rakéták s az egész hegy visszhangzott a fegyverdörgésektől. Nappal is minden hordó megtelte után eldördült egy lövés a rozsdás vinczellér fegyverből. A vendégeket reggelfelé muzsikaszóval, lámpionokkal kísérték haza s vígan dalolva szálltak le a völgybe. Másnap, más gazdánál jöttek össze úgy, ahogy megbeszélték s hét számra tartott a vig szüreti mulatság.

Ma már, njból visszatért, habár csekélyke mérvben is a szüreti hangulat, újra vigságot, élénkséget viszhangoznak a hegyek, ahogy a régi jóvilágban, amikor negyven, ötven emberből álló csapat ment a szőlős gazdához hivatalosan, vig szüretet kívánni.

Ifj. Márkus János.

Az angol bank.

(Betörés pályázat útján.)

A bécsi Landerbank milliós sikkasztása alkalmat adott az angol lapoknak, hogy rámutassanak arra, hogy milyen biztos a híres Angol Bank mindenféle gonosz szándék ellen. Elmondanak például egy epizódot, a mely néhány évvel ezelőtt történt. A londoni bank sajátságos pályázatot irt ki. Tekintélyes jutalmat tűzött ki mindazok számára akin bebizonyítják, hogy betörés, vagy bármi más uton hozzá jutnak a bank kincseihez.

Kapta is aztán a bank garmadával a betörési tervezeteket amelyek mind hozzájárultak ahhoz, hogy a bank biztosságát növeljék. Egy ilyen pályázó azután személyesen is megjelent, hogy mint betörő szakértő mutatkozzék be az igazgatónak. Mr. Cough — így hívják ezt az urat, s egyebbként a minap halt meg Londonban — annak idején így szólt a direktorhoz:

— Uram, jól zárassa el ma este a kincseit, kétszerezze meg az öröket. Éjfélkor pedig nyitassa ki a kincstárt, s ott fog engem találni, a mint zseboimet arannyal tömöm.

Az igazgató ráállott az egyezésre, hogy ám törjön be a bankba, ha tud, ő majd a megállapított időben ott lesz, hogy a betörést konstatalja. A többit majd aztán beszélük meg . . . Éjfélkor az igazgató megnyitotta a kincstárt. És egy megnyitott pénzesszekrény előtt ott állott mr. Cough és tömte a zsebet aranyakkal. A direktor nagy respektussal kísérte fel a „betörő urat“ a hivatalába, ott a következőket mondotta neki:

— Ön uram, ennek a betörésnek titkát senki emberfiának el ne árulja. Még nekem sem. A bank ezért évi járadékot fog fizetni önnek, a melyet ön állapít meg. A járadékot ön a mig csak él, előre fogja megkapni. De rögtön beszüntetjük, miheylt a titkot elárulta.

Mr. Cough hiven megtartotta a szerződést, és mint előkelő férfit halt meg, családjára nagy vagyont hagyván. Fiai még ma is eldicsekednek, hogy ők annak az embernek a fiai, a ki betört az Angol Bankba.

CSARNOK.

Vaterloo.

Ereckmann—Chatrián elbeszélése után fordította: ifjabb Móricz Pál.

Már jó hosszant alhattunk, mikor én valami különös nesztől riadtam fel. A kunyhók körül bujkált valaki. A karomra tápáskodtam s úgy füleltem. E perczben az ajtót is kotorászta valaki. Egy kiáltást nem nyomhattam el.

— No, mi az? kérdezte az őrmester.

— Mintha valaki elfutott volna! az őrmester pedig a borjúján megfordult, nevetett:

— Haha! az éji baglyok . . . Csak szaladjatok ti gazok, mert mindjárt utánatok zudítok egy golyót . . .

De aztán el is hallgatott. Én az ablakhoz állottam. Onnét végig láttam az utcán, mindenfelé turkáltak az emberi hiénák, a csataterék rémes rablói. A holtakat, sebesülteket egyiránt fosztogatták. Némán lopóztak egytől a másához. Az eső ömlött. Iszonyatos éjszaka volt ez.

Mindamellett ismét lefeküdtem és a nagy bágyadság miatt újból elaludtam.

Az őrmester már kora reggel talpra állott, minket is nógatván:

— Nosza, talpra legények!

Hát ismét kibandukoltunk az ország-utra. A vértés most már halva feküdt, de hülova még mindig ott várt reá.

Az őrmester kantárszaron fogta, valami százlépéssel odább gyümölcsös, veteményes kert volt, odaig vezette, itt a zablát kivette a szájanól és a kertbe csapta:

— Gyí te! Most már faljál. Majd ugyis ismét akad gazdad.

A szegény jószág lassan baktatott.

Mi pedig gyorslépésben csaptunk át a Ligny mentén huzódó gyalogösvényre. Szántóföldek és veteményes tablák szepélyezték ezt az utat. Az őrmester ezt mindjárt észre is vette menetközben. Lehajolt néhány sárga répát huzgált fel. Magam is követtem a példáját, de a czimborák, ügyet nem vetve rá, koczogtak tovább.

Mégis csak jó, ha ösmeri az ember a kerti veteményeket, én is két hatalmas sárga répát huztam fel, majd a tekintetben is követtem az őrmester példáját, én is a csákömba dugtam a répát.

Ezután pedig a csapat után siettem, mely a szombrefi tábornüzek irányába fordult.

Iszonyatos volna leírni, hogy ezen halmoknál micsoda vérfürdőt ontottak a mi vérteseink és a mi dragonyosaink. Halmokba hullva feküdt az ember és a ló. A lovak hosszan kinyujtva a nyakokat, a katonák holtan vagy sebesülten alattok. Némelyik még a kezét is emelgette felénk. A szegény sebesült lovak is igyekeztek felkapaszkodni, de erőtlennül buktak vissza, törvén magokat . . .

Vér és mindenütt vér. A domboldalokon az ágyugolyó és kartács kilövések irányában valóságos véres vonalakat ronsoltak a tömegekből. És már meg sem indultam az ilyesmi fölött.

(Folyt. köv.)

**Téli ruhák
tisztítását**

kifogástalanul teljesíti
Hrabéczy Antal

kelmefestő és vegytisztító
intézete

Debreczen

Széchenyi utca 42.

Üzlethelyiség az utcára. 20-4

A legszebb

és legjobb minőségű szalon, ebédlő,
hálószoba

ágy és faliszőnyegek,
esipke, szövet és plüs

f ü g g ö n y ö k,

ágy és asztalterítők,

Plüs, ujj és flanel takarók.

selyem és kásmir paplanok,

afrik és lószőr madráczok,

linoleum és bőrvászon

a legnagyobb választékban kaphatók

Bosznay J. és Társa

7. ujj szőnyegházában

Kossuth utca 11. Zádor-ház.

Ninesen ajándék!

ezt kizárják legolcsóbb árunk. Divatos női ruhakelmék, díszek, Barchetek, kendők, meleg alsók **Boros Testvérek** nőidivat áruházában Debreczen Kossuth-u. 6.

SZENDRŐSÁNDOR

zongora, hangszer készítő és hangoló ajánlja legjobb gyártmányu zongoráit, hegedűt és pianinóit. Javításokat és hangolásokat előnyös árak mellett eszközöl Szt.-Anna-u. 3.

Ócska vas raktárból és javító műhelyből szerzőszámok, esztergapad, fuvó, kutturók stb. olcsó áron eladó. Klein Jakab piac-utczán a főtözsde udvarán.

Ügyes elárusítónők

kerestetnek az orosházi házi kenyérsütődeben.

Ermelléki asztali bor

— H. K. Szentimrei, 1901 evi termés — hectoliterenként is — eladó Arany J. u. 3

Valódi harczi kanári

remekül éneklő eladó. Czim a kiadóhivatalban.

Elköltözés miatt

teljesen jó karban levő új butorok előnyös áron eladó. Czim a kiadóhivatalban.

Eladó vagy kiadó.

A vasut és esolnakázó tó mellett gyárhelyiségnek, ipartelepnek alkalmas új épület, ugyanott lakások is kaphatók. Értekezhetni Kétmalom-u. 11.

SZÁMOS CSALÁD LEHET BOLDOGGA
CEKÉLY RIZIKÓ MELLETT
A MAGYAR KIRÁLYI OSZTÁLYSORSJÁTÉK ÁLTAL AMIRE
DÖNTŐ BIZONYÍTÉK
* AZON ELVITÁZHATLAN TÉNY, HOGY
MINDEN MÁSODIK SORSJEGY NYER.
KIOSZTÁSRA KERÜLNEK A SORSJEGYVÁSÁRLÓK KÖZÖTT
A KÖVETKEZŐ NYEREMÉNYEK:

EGY MILLIÓ KORONA
RÉSZEI: **600.000 KORONA**
400.000 " "
200.000 " "
100.000 " "
90.000 - 80.000 - 70.000 - STB. STB
a XI. sorsjáték I. osztályu huzása már **NOVEMBER 20. és 21-én** történik, s ehhez ismert szerencseszámaikat ajánlja míg a készlet tart. *

1/8 EREDETI SORSJEGY az I. OSZTÁLYRA 1.50
1/4 " " " " 3.-
1/2 " " " " 6.-
1 " " " " 12.-

BENKŐ BANKHÁZA BUDAPEST,
VI. ANDRÁSSY-ÚT 79. ~
MEGRENDÉLÉSEH LEVELEZŐLAP IS ALKALMAS!
MINDEN MEGBIZÁSHOZ POSTAI BEFIZETŐLAPOT
MELLÉKELÜNK, MIÁLTAL T. VEVŐINKNEK AZON ELŐNYÜK VAN, HOGY
BEFIZETÉSEIKET „PORTOMENTESÉN” TELJESÍTÁTIK *
A bankházunkban vásárolt sorsjegyekre eső nyereményeket
bármely vidéki bank kifizeti, mégis-a titoktartás céljából
ajánlatos a nyert összegeket közvetlenül nálunk átvenni —

Árverési hirdetmény.

A debreczeni kir. járásbírósnak 1902. ö. 236/30. sz. végzése folytán a neh. Balogh Mihály hagyatékához beleltározott különféle — mintegy **150 hliter bakar, rizling** és közönséges **ermelléki ó.** nemkülönben az idej, mintegy **30 hektoliter ujbór hordóstól,** valamint más egyéb ingóságok u. m. hordók stb. önkénytes árverésen értékesítése rendeltetvén el, ezt a n. é. közönségnek azzal van szerencsém tudomására hozni, hogy ezen **önkénytes árverést** az érdekeltek közbenjöttével **Vajdán** (Biharmegye, vasuti állomás Bihar-Diószeg) a **Balogh-féle szőlő telepen f. é. nov. hó 7-én** d. e. 9 óra-kor fogom megtartani.

6-1

Dr. Mariska György
hagy. zárgondnok.

Jersan-Calcop

Vastartalmu, tápláló erősítő és vérképző, kellemes ízű, könnyen emészthető.

Kérdezősködjünk orvosainknál.

Kapható minden gyógyszerárban. Főraktár Hajdumegyére **Muraközy László** gyógyszernél.